

A veure, no és que em vulgui fer pesada, però us vull presentar la Candela i la seva àvia. Les veieu? Són aquí en aquest petit pis d'una ciutat qualsevol. Les dues soles fent-se companyia.

- Candela, nina, vols tancar la tele d'una vegada i seure a la taula que la sopa es refreda?
- Però àvia... – remuga la Candela sense alçar un sol múscul del sofà.

Cansada d'una espera eterna i sabent que es pot perllongarà fins passats uns bons minuts, decideix remeiar-ho de seguida:

- Nina, que no tens gana?

La Candela l'agafa del braç, estirant-la perquè s'assegui al seu costat, amb un posat que irradia tristesa per cada porus del seu ser.

- Àvia, àvia, per què plora aquesta nena?

La Candela es refereix a una nena que surt ara a la pantalla i que va vestida amb un xandall passat de voltes, amb els cabell encrespats per l'aigua salada, mentre recull amb les mans esgarrinxades roba i plàstic de terra. Al fons, un mar tan proper com distant, tranquil, aliè a tota desesperació que l'envolta.

- Doncs plora perquè... perquè...

Si veiessiu la Candela amb els mateixos ulls que l'estic veient jo, entendríeu perquè l'àvia no sap com respondre-li. Us heu de fer a la idea que la nina, tal com

l'anomena son àvia, té uns ulls explosius i obscurs com el cabell, que li encanta trencar les closques de les nous amb la punta d'un ganivet com li ho ensenyà fa temps sa mare i que no suporta els conductors que no respecten els passos de vianants. També cal tenir clar que el que més li agradaria en aquest món és construir un estel amb teles de països exòtics i fer-lo voleiar en una nit fosca de lluna ataronjada.

– Per què, àvia?, per què ningú l'ajuda?

L'àvia de la Candela és una d'aquelles dones robustes, que la vida ha curtit en centenars de petites i difícils situacions, ja m'enteneu el que vull dir, oi? És l'àvia que voldrien moltes nétes però que només la Candela en té la sort. Els somnis d'infantesa de l'àvia han quedat enrere; en té prou en gaudir de la curiositat de la seva néta un parell de vespres a la setmana, quan la filla i el gendre tenen torns nocturns.

– Ai, nina... – en aquests moments, l'àvia té un fràgil dilema. Coneixent la Candela tan bé com la coneixem, sabem que tot el que l'àvia digui diferenciarà una bona nit d'un malson. Però és que, esclar, enganyar tampoc és just... Heus aquí l'atzucac: ¿com s'expliquen les desgràcies d'aquest miserable món a una néta que amb ulls enllagrimats busca consol en la veritable realitat? La resposta...crec que totes les que som àvies sabem que no n'hi ha. – Mira, Candela, en aquest planeta, no tothom és bo. Hi ha

gent dolenta, poca, però n'hi ha.

- I aquesta gent dolenta és qui fa plorar la nena? – pregunta tot esperant poder trobar un culpable sobre qui abocar l'insult més potent que coneix: imbècil.

– Sí, perquè l'han fet marxar de casa seva. Perquè el seu país està en guerra. I no s'hi pot quedar allà. Així que s'ha enfilat a una barca i ha arribat a un altre país.

Ara mateix, les faccions de la carona de la Candela s'han tensionat, el seu caparró no pot comprendre com algú pot castigar una nena sense les seves joguines, sense casa seva, sense res:

- Hauríem de trucar a la policia i explicar-los-ho. Segur que ells l'ajudarien.
- Nina, la policia no hi pot fer res.
- Doncs als bombers.
- No, tampoc.
- I llavors? Àvia, al país on està ara sí que l'ajudaran, oi?

Se'm trenca el cor de veure la barreja de tristesa i còlera que opera en el seu rostre. A vosaltres no? Abans, l'àvia havia preferit no mentir, però en aquest punt no hi troba altra solució si no vol fer patir la seva estimada nina:

- Sí, ara podrà anar a l'escola i jugar.

Fet. L'àvia, després d'aquesta minsa explicació, espera tancar el tema i poder degustar la sopa, que ja és freda, amb tranquil·litat. Però la Candela no pot

desfer-se de la imatge de la nena perduda embrutant-se les mans tot esperant trobar una joguina entre la sorra i el fang. Abans que l'àvia es posi la primera cullerada de sopa a la boca, diu la Candela:

- Saps què, àvia? Faré una guardiola i hi posaré diners, i quan en tingui prou me n'aniré a buscar aquesta nena i construiré amb ella un estel amb teles de països exòtics i el farem voleia en una nit fosca de lluna ataronjada.

L'àvia assenteix i la Candela s'acaba la sopa orgullosa del seu magnífic pla.

Quan tant l'àvia com la Candela són al llit, tornen a pensar en la nena de la televisió. La Candela s'adorm somniant en com de divertit serà el dia que la trobi i que puguin jugar juntes amb un estel de coloraines. L'avia, en canvi, s'allita remugant en veu baixa a qui coi s'ha de trucar perquè ajudin a aquella pobre nena.